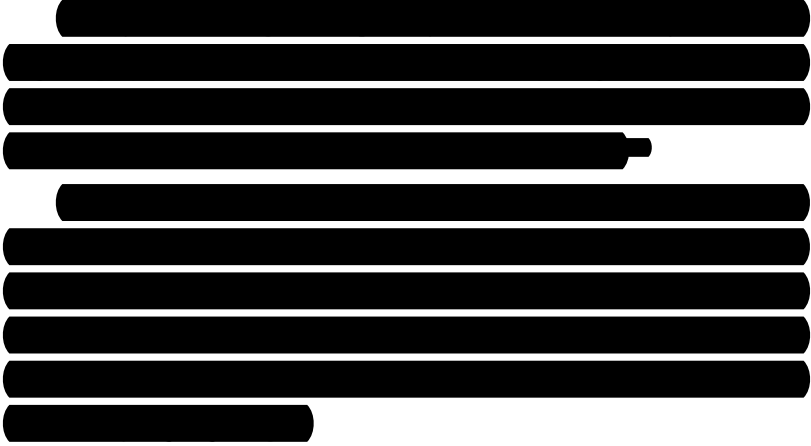

b. Bütün Varlığa Karşı Emin Olması

Allah Resûlü nasıl risalet vazifesinde Rabbinin gönderdiği mesajlara karşı emindi, öyle de O'nun emniyeti ruhunda öyle kök salmıştı ki, bütün varlığa karşı sürekli emniyet solukluyordu:

İtikâfta olduğu bir gün, Safiyye Validemiz (radıyallâhu anhâ) kendisini ziyarete gelmişti. Biraz oturduktan sonra da kendi hanesine gitmek üzere müsaade istemişti. Allah Resûlü de hanımını uğurlamak için onunla beraber dışarıya çıkmış ve henüz birkaç adım bile yürümemişlerdi ki, o esnada bir iki sahabi hiç duraklamadan yanlarından uzaklaştılar. İki Cihan Serveri derhal onları durdurdu, sonra da Safiyye Validemiz'in yüzünü açarak: “*Bakin, bu benim hanımım Safiyye’dir.*” dedi. Sahabi beyninden vurulmuş gibiydi. “Maazallah, yâ Resûlallah! Senin hakkında nasıl kötü düşünülebilir ki?” dediler. Ancak Allah Resûlü, her davranışıyla olduğu gibi bu davranışıyla da bir ders vermek istiyordu. Buyurdular ki: “*Şeytan, sürekli insanın kan damarlarında*

²⁷³ Enfâl sûresi, 8/67.

dolaşır durur."²⁷⁴ Şeytan insanla bu kadar içli dışlı olduğuna göre onun kafasına çok şey atabilir. Şimdi eğer binde, hatta milyonda bir ihtimal dahi olsa, insanın aklına, "Acaba Allah Resûlü'nün yanındaki kadın kimdi?" şeklinde bir şüphe ve tereddüt ârız olsa, –hafızanallah– o şahsın ebedî hayatını mahvedip iman nurunu söndürür. İşte bundan dolayı O şefkat âbidesi yüce Nebi, derhal duruma müdahale ediyor, hem kendi emniyetini gösteriyor hem de cemaatinin imanını korumuş oluyordu.

İşte O, emniyet ve güvenilirliğe bu kadar önem veriyordu. Zaten O'nun daha peygamber olmadan evvel de ismi "*Emîn*" değil miydi?²⁷⁵ Daha sonra kendisinin amansız düşmanı olanlar bile O'nu hep böyle tanımıyorlar mıydı? O, o kadar emin kabul ediliyordu ki; zannediyorum Ebû Cehil'e gidilip, ırz ve namusu dahil, en kıymetli şeylerini kime emanet edebileceği sorulsaydı, herhâlde "*el-Emîn'e*" diyecekti. Evet, ilk aklına gelen insan, Muhammedü'l-Emîn (aleyhi ekmelüttehâyâ) olacaktı. Evet öyleydi.. ve Allah Resûlü, bütün hayatını böyle bir emniyet ruhuyla geçirmişti.

O öyle bir emindi ki, bir kadının çocuğunu çağırırken, "Gel, bak sana ne vereceğim!" demesi üzerine, derhal atılıp: "*Ne vereceksin?*" demişti. Kadın da "Birkaç hurma verecektim yâ Resûlallah." deyince: "*Eğer ona hiçbir şey vermeyecek olsaydın, yalan söylemiş olacaktın.*" buyurmuşlardı.²⁷⁶

Zira Allah Resûlü, yalanı nifak alâmeti sayıyor ve ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Yalan, münafığın

²⁷⁴ Buhârî, *itikaf* 8; *bed'ü'l-halk* 11; Müslim, *selâm* 24-25; Taberânî, *el-Mu'cemu'l-kebir*, 24/72.

²⁷⁵ Ahmed b. Hanbel, *el-Müsne'd*, 3/425; Hâkim, *el-Müstedrek*, 1/628; İbn Hişâm, *es-Sîratü'n-nebeviyye*, 1/323; İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, 1/121.

²⁷⁶ Ebû Dâvûd, *edeb* 80; Ahmed b. Hanbel, *el-Müsne'd*, 3/447.

üç alâmetinden biriydi. Diğer ikisi ise, verdiği sözde durma ve emanete ihanet etme günah ve inhiraflarıydı.²⁷⁷ Nifak, Allah Resûlü’nden nasıl ve ne kadar uzaksa, emanete ihanet etmek de o derece uzaktı...

Allah Resûlü’nün emniyet ruhu ve emniyet anlayışı sadece insanlara karşı değildi. O’nun emniyet kuşağına bütün bir varlık giriyordu. Bir sahabinin, atını yanına getirmek için, sanki elinde atın yiyebileceği bir şey varmış gibi davranması, O’nu öyle rahatsız etmişti ki, bu sahabiye çağırdı ve azarladı. Evet O, hayvanlara karşı dahi olsa emîn olmaktan vazgeçilmemesi gerektiğini söylüyordu.

Yine bir defasında harpten dönülüyordu. Sahabeden bir ikisi, bir kuşun yavrularını yuvadan almış seviyorlardı. Tam o esnada ana kuş geldi. Yavrularını yuvada göremeyince çırpınmaya başladı. Durmadan gelip-gidiyor ve sağa-sola uçup duruyordu. Allah Resûlü, durumdan haberdar olunca derhal yavruların yerine konulmasını, ana kuşa eziyet edilmemesini emretti. Sanki O, yapılan bu hareketin, yeryüzünde emniyetin temsilcileri olma durumundaki insanlara yakışmayacağını ifade buyuruyordu...²⁷⁸

O’ndan akseden nurlarla nurlanmış o ışıktan hâlesi ashabı da böyleydi. İşte onlardan biri olan “ümmetin emini” Ebû Ubeyde b. Cerrah!. Hz. Ömer döneminde Şam’da vali bulunuyordu. Heraklius, ordusuyla gelip, Şam’ı tekrar istirdat teşebbüsünde bulunduğu sırada; Ebû Ubeyde’nin yanında az bir insan vardı. Bu itibarla şehri savunmaları da mümkün değildi. Hemen Şam ahalisini bir araya topladı. Ve şunları söyledi: “Sizden cizye topladık. Bu cizyeye mukabil sizi korumamız gerekiyordu. Ancak şimdi o güçte değiliz. Dolayısıyla sizi

²⁷⁷ Buhârî, *iman* 24; Müslim, *iman* 107.

²⁷⁸ Ebû Dâvûd, *cihad* 112; edeb 164; Ahmed b. Hanbel, *el-Müsned*, 1/404.

koruyamayacağız; aldığımız cizyenin hepsini tekrar size iade edeceğiz. Zira bunu haksız yere yanımızda alıkoymamız caiz değildir.”

Bunun üzerine, toplanan cizyeler sahiplerine dağıtılır. Bu müthiş manzara karşısında şaşkına dönen ruhban ve papazlar, kiliselere dolar ve Müslümanları başlarından eksik etmesin diye Cenâb-ı Hakk’a dua dua yalvarırlar. Müslümanları uğurlarken de “İnşâallah geri gelir ve bizi Heraklius’un zulmünden kurtarırsınız.” derler.²⁷⁹

Ebû Ubeyde, emniyet telkin etmiş, emanet sıfatıyla yaşamış ve Hıristiyanların dahi gönlüne taht kurmuş bir rabbaniydi. Bugün Batı, bizi dinlemiyorsa ve Avrupa’ya gönderdiğimiz insanların mesajlarına kulak asmıyorlarsa, bu tamamen bize ait bir eksiklikten kaynaklanmaktadır. Hiç şüphe yok ki, bizde eksik olan en önemli mesele, üzerinde durduğumuz, emniyet ve güven hususudur. Biz, bu hasleti yeniden yakalayabildiğimiz gün, topyekün insanlık güvенеbileceği bir milleti bulmuş olacak. Biz de devletler muvazenesinde yerimizi istirdat adına en çalılımlı adımı atmış sayılacağız.

Osmanlı’nın cihan hâkimiyetinde de aynı emniyet atmosferinin tesirini görmek mümkündür.. harbe giderken geçtikleri bağ ve bahçeden yedikleri meyvelerin parasını, meyveyi kopardıkları dala asan ve öyle giden bu emniyet temsilcisi asil ve necip insanlar, ülkeleri kılıçla fethetmeden evvel, gösterdikleri bu emniyet ruhu ve civanmertlikle gönülleri fethetmişlerdi. Yoksa, ne o korkunç haclı zihniyeti karşısında Avrupa’ya girebilirlerdi; ne de orada mevcudiyetlerini devam ettirebilirlerdi. Şam’da yaşanan Ebû Ubeyde misali, tam dört asır bütün

²⁷⁹ Belâzurî, *Fütûhu’l-büldân*, 1/143.

Balkanlar'da ve Avrupa içlerinde yaşanmıştı. Bundan dolayı da, o şanlı i'tilâ döneminde çok az zayıatla ta Viyana kapılarına gidilmiş.. ve asırlar boyu da gidilen yerlerde emniyet ve huzurun temsilciliği yapılmıştı. Zannediyorum, son yarım asrın Türkiye'sinde emniyetin tesisi için dökülen kan, beş asır, hem de yabancı uyruklar arasında asâyiş temini adına dökülmemişti... Evet, yapılan araştırmalar ve istatistikler, altı yüz senelik Osmanlı dönemindeki bütün müsademelerde ölenlerin sayısının, son yarım asırda ölenlerin sayısından daha az olduğunu göstermektedir. Öyleyse, Osmanlı fetihlerinin sırf kaba kuvvete dayandığını iddia etmek kat'iyen doğru değildir. Diğer taraftan, o günkü nakil vasıtaları nazara alınacak olursa, o kadar geniş toprağa dağılmış bir devleti idare etmenin, sadece devlet otoritesiyle ve askerî güçle mümkün olamayacağı bedîhîdir.

Evet, onların kalb ve gönülleri fethetmelerindendir ki, çeşitli ırka mensup insanları, aynı devletin çatısı altında hem de uzun bir süre ve ciddî hiçbir problem çıkarmadan idare edebilmişlerdir. Devrimizin muhabbet fedailerine düşen de, yine aynı usûl ve aynı metot olsa gerek...

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]